

CZELUSTKA (2) *sb f*

Prawdopodobnie e jasne (tak w czeluść).

pl A czelustki (1). ◊ L czelustk(a)ch (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Dem. od „czeluść” ‘szczęka’ (2) : Abowiem częŧthokroć ŧie przydawa: iŧe na dziąŧlach y na czeluŧtkach czynią ŧie v dzieci kroŧteczki/ á nawięczy tego czaŧu: kiedy zęby poczną ŧie vkaŧować, Tedy w takiey przygodzie/ ma matka onego dziecięcia palczem naciskać na dziąŧla, na Czeluŧtki FalZioł V 37v.

ZZa